

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Η ώραία Άνναμπέλλα ντέ Πιέν είν' έρωτευμένη με τόν γιού τού τρομερού κομιστάουλου Μονμορανού, τόν γενναίου Φραγκίκο. Συγχρόνως όμως την αγαπά κι' ο άδελφός τού Φραγκίκο, Έρρικος, και, για νά την έκδικηθή προδίδει τόν έρωτά της στο γέρο πατέρα της, 'Ο Άρχον ντέ Πιέν την καταρτίζει και τή διαόγει απ' τόν σπίτι του. Έπειθαίνει όμως ο Φραγκίκος και την παντρεύεται τήν ίδια νύχτα για νά τόν Ικανοποιή. Δυστυχώς όμως ο πατέρας της Άνναμπέλλας πεθαίνει. Τήν ίδια αούτ νύχτα υφρίζει ξανάκι στον πόνο του ο κομιστάουλος και διαταξεί τόν Φραγκίκο νά φύγη για τόν πόλεμο. 'Ο Φραγκίκος εμπιστεύεται τήν Άνναμπέλλα στον Έρρικο και φεύγει. 'Ο Έρρικος όμως τρέχει στο σπίτι της Άνναμπέλλας και ζητάει νά την κάνει θία της δική του. 'Η Άνναμπέλλα καταφεύγει στο σπίτι της τροφού της, όπου γεννάει, μετά μερικώς μήνες, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τή Λουίζα. Ένας χρόνος περνά κι' Έσφαρί ο Φραγκίκος πού τόν νουμίαν δλοι νεκρό καταναρτίζει. 'Ο Έρρικος, για νά κρύψη τήν ατιμία του, τού λέει ότι η Άνναμπέλλα τόν άπαρσε, αειλάοντας συγχρόνως τήν άτυχη νέα ότι θα αρσάη τόν παιδί της, τόν όποιο τή έχει άρπάσει ο άφοσιωμένος του ίπιατός Παργατιάν, άν τόν διασώσει. 'Η Άνναμπέλλα σιωπαινει... 'Ο Φραγκίκος ζητάει τότε τόν άσπυγού της κι' ο Έρρικος τού λέει ότι είν' αούτος, Μονμορανού και ο Έρρικος τραυματίζεται θανάσιμα. 'Η Άνναμπέλλα, στήν όποια άπέσωσε βήθ τόν παιδί της ο Παργατιάν, τρέχει τώρα στο Παρίσι νά συναντήη τόν Φραγκίκο. Συναντά όμως τόν σκληρό και άδυσώπητο πατέρα του, στήν όποια θυμείται τα πάντα, μα ο κομιστάουλος δέν συγκινείται. Τήν δίνει νά άπογράψη ένα έγγραφο διαλόγου τού γάμου της, άπειλάοντας τήν ότι διαφορετικά θα φυλακιστή τόν Φραγκίκο ίσοσίως!...

μπορεί νά γίνη άγρότερα; 'Ο κ. Άυθρόσιος Παρό ίσχυρίζεται πως έγω μεγάλη κλίση στήν Ιατρική. Μπορεί λοιπόν νά γιατρέψω μα μέρα τήν καρδιά σας...

Άγες ήμερες άγρότερα έγινε, με μεγάλη έπισημότητα, ο γάμος τού Φραγκίκου Μονμορανού και τής πριγκήπισσας. Άμέσως όμως μετά τόν γάμο του, ο Φραγκίκος έφυγε για τόν πόλεμο. Έξερτίθετο σε κάθε κίνδυνο, όπως πάντα, μα ο θάνατος δέν ήθελε νά τόν πάρη...

Στό μεταξύ αυτό ο Έρρικος Μονμορανού είχε γιατρέψει πιά άπό τόν τραύμα του. Φροντίσε όμως ν' άποφύγη τόν Φραγκίκο. Άπό τότε πούβηγε ή μονομαρία μεταξύ τους, οι δύο άδελφοί δέν είχαν δει ο ένας τόν άλλο. 'Ηξεραν καλά ότι ή συνάντησι τους θα γινόταν άφορημή νέον σωμαφόν. Γιατί οι δύο άδελφοί ήσαν άκόμα τρέλλά έρωτευμένοι με τήν Άνναμπέλλα. Είχαν φάσει κι' οι δύο νά την βρούν, είχαν έρευνήσει παντού, μα η Άνναμπέλλα είχε γίνει άφαντή... Καί τά χρόνια περνούσαν... περνούσαν...

Τι είχε συμβεί λοιπόν στή άτυχη κόρη τού άρχοντος ντέ Πιέν; Είχε πεθάνει; 'Όχι, η Άνναμπέλλα ζούσε...

Τόν τελευταίο αυτόν καιρό μάλιστα κατοικούσε σ' ένα φτωχικό σπίτις τής όδου Άγιου Διονυσίου.

Το προφ αυτό η Άνναμπέλλα στέκοταν μπρός σ' έναν καθρέφτη, μέσα στο δωμάτιό της και ψιθύριζε με παράπονο:

— Πόσο άλλαξα, Θεέ μου! Θα με γνώριζε άγογε άν μ' έβλεπε; Φραγκίκο, άγαπημένε μου Φραγκίκο, ποια διάζωρα έγω χόσι για σένα!...

Δέν είχε άπόσσο δίεμο ή Άνναμπέλλα νά άμφιβάλη άν θα τήν γνώριζε ο Φραγκίκος βλεπόντάς τήν. Άσφαλώς θα τήν άνεγνώριζε. Τά βάσιμα κι' οι θήνοι δέν είχαν καταστρέψει τήν έμορφιά της. Τήν είχαν κίψει άντιθέτως πιο γλυκαία, πιο μελαγχολική.

Στή συνουσία άνώμαζαν τήν Άνναμπέλλα, ή ώραία νερά με τά μαύρα! Καί ήταν πραγματικός, άνευροδός ώραία άκόμα...

Η μικρή κόρη της Άνναμπέλλας, ή Λουίζα, είχε επίσης μεγαλώσει στο μεταξύ αυτό. 'Ηταν ή μονη παρηγοριά τής μητέρας της. 'Ηταν έμορφη και δροσερή σαν ένα τριαντάφυλλο, σαν μία άστρίδα ήλιου. 'Η έμορφή της θύμαζε τόν θεϊον κάλλος τόν άγγελιον!

Το προφ αυτό ένω η Άνναμπέλλα κινιόταν στον καθρέφτη, τήν πλίσαισε ή Λουίζα κι' άγκάλιαζοντάς τήν, τής ελετε:

— Καλή μου μαμά, γιατί είσαι πάλι λυπημένη; Δέν θέλω νά κλαίς, άγαπημένη μου μητερούλα...

Η Άνναμπέλλα πήρε τή Λουίζα στήν άγκάλια της και τήν γέμισε φιλία.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, κάμε νά μη γνώριση ή κόρη μου τίς δυστυχίες πού ύποφερα έγω στή ζωή μου!...

ΠΑΡΠΑΤΙΑΝ—ΓΚΑΛΩΡ—ΠΙΠΩ—ΖΙΜΠΟΥΛΕ

Δέν ξεχάσαμε βέβαια οι άναγνώσται τόν γενναίο και καλόκαρδο ήλιότη ντέ Παργατιάν, ούτε τόν μικρό γιού τόν Γιαννάκη.

'Ο Ζάν ντέ Παργατιάν είχε επίσης μεγαλώσει τώρα. 'Ηταν ένας κομψός σπαθόφορος, τόν καμάρι τού γερο-ήλιότη τού πατέρα του. 'Ηταν γενναίος, ξεγνοιαστός, καλόκαρδος...

'Ο Ζάν ντέ Παργατιάν κατοικούσε δύο και τρία χρόνια στο έπι τής όδου Άγιου Διονυσίου ξενοδοχείο τής «Μάντιουσε». Τόν ήξερε όλη ή γενουτιά. Οι άντρες τόν έτρεφαν. 'Η γυναικες τόν γλυκοκινιζαν όταν περνούσε με τόν μανδύα τόν άνάσσειτον στήν ένα τόν όμο, με τόν χέρι στή λαβή τού σπαθίου του, με τόν πλατύμονο καπέλλο του στραβά, έτσι πού τόν κόκκινο φερό του νά σαλεύη δεξιά-αριβά, καθώς περπατούσε...

'Ο Ζάν ντέ Παργατιάν ήταν θεόφοτος. Μονάχα νειάτα και ύγεια σιδερένια είχε και μα άλόγιστη καρδιά μέσα στο πλατύ στήθος του. Μα όχι, όχι... 'Ο Ζάν ντέ Παργατιάν είχε και κάτι άλλο άκόμα. Είχε τόν Γκαλωρό, τήν Πιπώ, τήν Ζιμπουλέ! 'Ο Γκαλωρό ήταν τ' άλόγο του, ή Πιπώ τόν σπάλι του, ή Ζιμπουλέ ή σάββα του...

Τούς τρεις αυτούς άλόφιστους φίλους ο Ζάν τούς άπότρησε ως έξης:

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

'Ο Κοντστανίνος σπαθίσε.

— Έλεος!... Αιτηθήτε τόν παιδί μου!... τόν ζκέτισε ή Άνναμπέλλα. Βλέποντάς όμως πως ο Κοντστανίνος δέν συγκινιόταν καθόλου κι' ότι τοιαύτοσαν νά τής γυρίση τίς πλάτες, τραυλισε με άποσφιρη φωνή: 'Υπογράφε!... Υπογράφε!...

'Ο Κοντστανίνος τής έδωσε τήν πένα και ή άπογράψε τήν καταρμένη εκείνη πεγαμινή. Έλεται ένω ο άρχον Μονμορανού πήγαινε νά άποδεχτή τόν Βασιλέα Έρρίκον Β', ή Άνναμπέλλα σφαιράσισε μισολιόθιμη σε μία πολυτρόνα...

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

'Ο μυστικός γάμος τού Φραγκίκου ντέ Μονμορανού και τής Άνναμπέλλας ντέ Πιέν άναρτήθηκε άγρότερα έκ μέρους τού Πάπα, χάρις στήν έπισημή τού Έρρίκου Β'.

Πέντε χρόνια πέρασαν κατόπιν.

Κατά τόν έτος 1558, ο Φραγκίκος Μονμορανού, άρχιστράτηγος τού βασιλικού στρατού, έτέλεσε τους αρθθώνους με τήν πριγκήπισσα Άρτεμιδα, φουκή θυγατέρα τού βασιλέως τής Γαλλίας.

Δεκατέντε μέρες πριν από τήν τελευταία τού γάμου, ο Φραγκίκος έπισκέφθηκε τήν πριγκήπισσα και τής ελετε:

— Υψηλοτάτη, δέν ξέρω ποιά εινε τά αισθηματιά σας άέναντι μου... Συγχωρησατέ με όπόσσο για τή σκληρή είλιωρίσιαν τών λόγων πού θα άκούσετε... Δέν σας αγαπάω και ούτε θα μορξέσω νά σας άγαθήσω ποτέ. 'Υψηλοτάτη!...

Η πριγκήπισσα τόν άκουσε χαμογελώντας.

— Έν τούτοις, έξακολούθησε ο Φραγκίκος, θα γίνουμε σέξυγοι. Δέχομαι τήν έξαιρετική τιμή πού μου γίνεται, ύπακούοντας στή θέλωσι τού Βασιλέως και τού Κοντστανίνου, οι όποιοι έπιθυμούν τήν έννοιά μας για λόγους πολιτικούς... Τήν ήμέρα, 'Υψηλοτάτη, πού ο σεδωσμοτάτος Άρχιεπίσκοπος θα εύλογη τόν γάμο μας, ή ψυχή μου θα βοισκεται μακριά. Σας πικραίνω με τά λόγια μου, τόν ξέρω...

— Όχι, όχι, κυρία άρχιστράτηγε! τόν ελετε με ζωρηότητα ή Άρτεμις. Έξακολούθησε, σός παρακάλλο.

— Αν ή καρδιά μου ήταν έλευθερη, έξηγησε ο Φραγκίκος, θα σας τή χάριζα μ' εύχαρίστηση, γιατί είστε ή ώραία τών ώραιων. Άλλά...

— Άλλά ή καρδιά σας άνήκει σε άλλα;

— Όχι, δεσποινίς. 'Ισως δέν ξεφερόσθη καλά... 'Η καρδιά μου εινε νεκρή... Αν τόν σωμα μου μένει άκόμα ζωντανό, δέν φταίνω θώ. Έλεξήθησα τόσες φορές τόν θάνατο σία πεδιά τών μαχών!... Φαίνεται όμως ότι ο θάνατος με άνοφεύγει...

Η πριγκήπισσα τ' άκουσε δια αούτά άτάραχη. Είχε γίνει όμως κατάχλωμη. Τέλος σηκώθηκε άπάνω και ελετε στο Φραγκίκο:

— Άκούστε με, φίλε μου. 'Αν όσα μου είπατε μου τάλεγε όλομοιόδοπότε άλλος, θα τόν θεωρούσα ως προσβολή θανάσιμη. Σας όμως, σας συγχωρώ. 'Εστω λοιπόν, ως παντρευόμε άπό τόν θέλει ο Βασιλέως, ως παντρευόμε για τούς τύπους. Καί ποιάς ξέρει τι

'Ανναμπέλλα

“Ένα πρωί, ο γερο-Ιππότης ο πατέρας του, τον κάλεσε κοντά του και του είπε :

— “Ακου, παιδί μου. Πρόκειται να χωριστούμε...
— Γιατί, πατέρα, ρώτησε ο Ζάν συγκινημένος.
— Γιατί... γιατί πρέπει να φύγω απ’ τὸ Παρίσι. Μὲ πνίγει τὸ Παρίσι, παιδάκι μου. Νοστάλγησα τὴν ἐλεύθερη ζωὴ, τὴς μάχες, τὴς περιπέτειες, τὸν ἀέρα καὶ τὴ βροχὴ! Θὰ σ’ ἐπαίρνω μαζί μου, μὰ πρέπει νὰ μείνῃς στὴ διαβολοῦσολι αὐτὴ, ἂν θῆς νὰ προζήσης. Στὸ Παρίσι ἰσχύει ἡ ἐστία καὶ ἡ δυστυχία. “Οσοὺς εἶνε ἔξωτος, ἀρπάζειται ἀπ’ τὰ φουστάνια τῆς πρώτης. Κατάλαβες, Ζάν;

“Ο Ζάν ἦταν ἔτοιμος νὰ κλάψῃ. Ἐλάτρευε τὸν πατέρα του.
— Καρδιά, γυιέ μου! πρόσταξε ὁ γέρο-Ιππότης. Σφίξε τὴν καρδιά σου καὶ ἀκούσε με. Σοῦ εἶπα πὼς πρέπει νὰ φύγω ἀπ’ τὸ Παρίσι. Δὲν ἔχω δυστυχῶς τίποτε νὰ σοῦ ἀφήσω. Εἶμαι φτωχὸς σὺν τοῦς γυφτοῦς. Μὰ θὰ σοῦ δώσω, παιδί μου, κάτι πρὸ πολὺτιμο ἀπ’ τὰ χρήματα, γιατί ποὺς ἔχεις ἂν θὰ με ξαναειδῆς!... Θὰ σ’ ἀφήσω κληρονομία, γυιέ μου, τρεῖς... συμβολεῖς!

“Ἐνα δάχρυ κώλησε τοῦ μεγάλου τοῦ Ζάν.

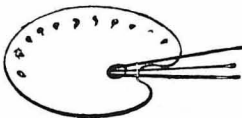
— Κλαῖς, παιδί μου; εἶπε συγκινημένος ὁ Παριζιανὸς. Αὐτὸ μὲ θλίβει, παιδάκι μου. Κράτησε δάκρυα τὰ δάκρυα σου γιὰ τὴς δυστυχίες ποὺ σὲ περιμένουν. Φύγε, παιδί μου, μὰ σ’ ἀφίωο ἄντρα, γυναικα, τολμηρὸ, γιὰ νὰ μορῆς ν’ ἀγωνιστῇς μ’ αὐτὸ τὸ τέρας ποὺ λέγεται ζωὴ... Εἶσαι πρῶτος ἄνθρωπος ἀλλοθι καὶ μέσα σ’ ὅλη τὴ Γαλλία δὲν βρισκεται κανένας ἰκανὸς, ὅσο σὺ, στὰ ὄπλα. Οἱ καλύτεροι ἔφημοι δὲν ἀξίζουν οὔτε νὰ σοῦ γυαλίσουν τὰ παπούτσια. Τόσα χρόνια τώρα σὲ κοουβιλοῦσα μαζί μου. Σ’ ἐμάθα νὰ κομμάτι πάνω στὸ χῶμα θεοθήσιτος, νὰ περιφρονῆς τὴ βροχὴ, τὸ χυρὸ, τὸ λιπαρὶ, τοὺς ἀνέμους, τὴς καταγίδες, τὴς θύελλες... Σ’ ἔβανα ἀπολέων... Μ’ αὐτὰ τὰ χροσόντα θὰ μορῶσαμε καὶ οἱ δύο νὰ ζήσουμε ἴσημα, στὴν ἰστροσία κανενὸς μεγάλου ἄρχοντα. Εἰχον ἐξασφαλίσαι μάλιστα, ὅταν ἦσουν μικροῦλης, μὴ τέτοια θέσι. Μὰ, ἀλλοίμονο, παιδί μου, ἔκαμα ἕνα ἔγκλημα, μὰ πρῶτ’ ἀφροσύνης καὶ ἔχασα τὴ θέσι αὐτὴ...
— Σὺ, πατέρα!... “Ἐνα ἔγκλημα εἶπες; Ἐσὺ, ἡ πρὸ γενναία καρδιά τῆς Γαλλίας;
— Μὴ τρέχεις, παιδί μου. Ἀφῆσε με νὰ ξεγῆθω. “Ο αὐθέντης, σὸν ὅποιο ἰστροσοῦσα, μ’ ἔβαλε μὰ μέρα ν’ ἀρπάζω τὸ κορμίσαι μιάς δυστυχισμένης γυναικας. Τὸ ἄπαξα. Μὰ ἡ καρδιά μου πόνεσε, Ζάν, καὶ τὸ ξανατήγα πίσω στὴ μητέρα του, χωρὶς τὴν ἐντολή του αὐθέντου μου. “Υστερα ἀπ’ αὐτὸ, παιδί μου, τόσασα ἀπ’ τὸν πύργο ποὺ ἐπιρροεῦσα καὶ ἄρχισα πάλι τὴν τυροδιωκτικὴ ζωὴ, σέρονοντας μαζί μου καὶ σένα, μικροῦ καὶ ἀσῶμα...
— Ποιὸς ἦταν ὁ ἄρχων αὐτὸς, πατέρα; Κι ἡ γυναίκα ποὺ εἰσегήτησες πὼς λέγονταν;
— Δὲν μορῶ νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου. “Ακου μόνον τώρα τὴς συμβουλῆς ποὺ σ’ ἀφίωο μονάχη κληρονομία: Καὶ πρῶτα—πρῶτα, παιδάκι μου, μὴ δίνῃς τίσι στους ἀνδοῦπος. “Αν ἐπρόκειτο νὰ σὲ χωρῶσουν, κανένας δὲν θ’ ἄλλωνε νὰ σοῦ βγάλῃ τὸ βρόγχο ἀπ’ τὸ λαυρὸ, καὶ ἂν μορῶσε νὰ τὸ χῆμα αὐτὸ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐνδολία... “Αν δῆς κανένα νὰ σὲ πλησιάζῃ ἔξωρα, χωρῆστέ τον καὶ ἄλλαξε δρόμο... “Αν κανένας σοῦ προσφέρῃ τὴ φίλια του, στὰ καλά καθομινα, ρῶτα τὸν ἐάντι σου τί ἀτιμία σοῦ τομᾶζει... “Όταν ἕνας ἀνδρῶπος λέει καὶ ξαναλεῖ πὼς σ’ ἀγαπᾶει, προσφιλᾶσον ἀπ’ αὐτὸν... “Αν σὲ καλέσουν σὲ βοθήσει, κλείσε καὶ τὰ δύο σου αὐτιά, γιατί θέλουν νὰ σὲ μερῶδερουν καὶ νὰ σὲ ξανάωουν... Μὴν ἔχεις καμμιὰ ἀνοῦτως τίσι σὺς γυναικας... Τὰ μάλια του εἶνε φειδία, τὰ μῆτια τους μαζαίρια, τὸ γέλιο του δηλητηριῶ... Φυλάξον!... Γλέντα μὴ ὄσες μορῆεις, μὴν ἀφρορῶνεσαι σὲ καμμιά... Ἰππότα, σοῦ ἔπανα-λαμβῶν: Δυσπίσιτι σὺς γυναικας!...
(Ἐκολοῦθει)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ο ΝΑΥΤΗΣ

— Ναίτη, ποὺ μὲ τ’ ἀφρόλουστα θεριά παλεύεις, κληγῶντας μὴν ἐλπίδα, πῆς μου, σὺν ποῖ νησί, σὺν ποῖ ἀστεριά νᾶν’ ἡ ἀγαπημένη σου πατρίδα;
-- Ρίξες ἐγὼ δὲν ἔχω, ὅπως εὐὸ καὶ ὅπως οἱ ἄλλοι τῆς ζωῆς οἱ σιλάβου.
“Όχι, μὴτε στεριά, μὴτε νησί.
Πατρίδα μου εἶνε ὅπου τὸ καρδιά!

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΤΕΛΑΚΡΟΥΑ

“Ένας θαυμάσιος πίνακας, χωρὶς κορνίζα. Τὶ κάνει ἡ φτώχεια. “Ο Ντελακρουά ἀναλαμβάνει νὰ κἀμῃ... προχειρῶς τὸν κορνιζοποιῖ! Στὸ Λούβρο. Μία σκληρὴ ἀπογοητεύσις. Ἡ τετραγώνη κίεσσα. “Ο Ντελακρουά συνέχεται, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

“Ο περιφημὸς ζωγράφος Ντελακρουά βρισκόταν ἀκόμη στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του καὶ δὲν εἶχε ἀποχτήσει φήμη.

Ἐκεῖνες τὴς ἡμέρες εἶχε τελειώσει τὸν λαμπρὸ πίνακά του ποὺ παριστάνει τὸ Βιργίλιο καὶ τὸ Λάντι μέσα στὴν βάρκα τοῦ Χάρωνος, καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν στείλῃ στὴν ἔκθεσι τοῦ Λούβρου, ὅπου θὰ λάβαινε μέρος γιὰ πρώτη φορᾶ.

Χρειαζόταν ὄμως νὰ βάλῃ στὸ ἔργο του κορνίζα καὶ δὲν εἶχε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ ν’ ἀγοράσῃ. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ φτιάξῃ ὁ ἴδιος μὴ κορνίζα μὲ ἀπλῆς σανίδες, τίς ὁποῖες ἄλλοι μὲ φαρμακοῦλα καὶ τίς ἐπιχρῶσεως κοιτάει—στραβὰ μὲ χρῶσῶραμα.

“Όταν ἔφτασε ἡ μέρα τοῦ ἀνοίγματος τῆς ἐκθέσεως, ὁ Ντελακρουά ποὺ εἶχε στείλει ἤδη ἐκεῖ τὴν εἰκόνα του, ἔσπευε νὰ παρερῶσῃ μαζί με τοὺς πρῶτους εἰς τὴν γκαλερί. Μὲ παρετόδη συγκινητὴ ἄρχισα νὰ διατρέξῃ τὴς αἰθούσες, ἀλλὰ μὴ βλέποντας ποῦθεν τὸ ἔργο του, ἔπεσε ἐξαντλημένος καὶ ἀπελατισμένος σ’ ἕνα κἀθισμα. Ἐβλεπὸ τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χεῖρα του καὶ παραδόθηκε σὲ θλιβερῶς σκέψεις, ἔξ αἰτίας τῆς ἀποτυχίας του.

Ἐξῶρα ἀισθάνθηκε ἕνα χεῖρ ν’ ἀγγίξῃ ἑλαφρὰ τὸν ὄμο του :

— Κύριε Ντελακρουά!...

“Ο ζωγράφος σήκωσε ξαφνισμένος τὸ κεφάλι του καὶ ἀνεγνώρισε ἕναν ἀπὸ τοὺς φιλῶνας τοῦ μουσειου, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε σχετισθεῖ ἀρκετὰ κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐπισκεψῶν του στὸ Λούβρο.

— Καλήμερα, φίλε μου, τοῦ εἶπε διλιβερὰ ὁ ζωγράφος.

— Γιατί εἰσάστε λυπημένος, κα Ντελακρουά; Πρόκειται γιὰ τὴν εἰκόνα σας!...

“Αν εἶν’ ἐτσι, εἰσάστε πολὺ-πολὺ δυσκολοῦ!

— Ἐγὼ;

— Βέβαια. Καὶ καλύτερη ἀπ’ ὄλες νὰ ἦταν ἡ εἰκόνα σας!...

— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε μ’ αὐτὸ;

— Ἐννοῶ ὅτι τὴν ἐπιμήσαμε ὅπως τῆς ἔπρεπε, διάβολε! Τὴν βάλουμε στὴν τετράγωνη αἰθούσα...

— Ἡ εἰκόνα μου... στὴν τετράγωνη αἰθούσα!

— Ναί, τὴν χροῦμασα ἐγὼ ὁ ἴδιος... Πάμε νὰ τὴν ἴδῃτε...

Ζαλισμένος, παραπατώντας, σχεδὸν ἔξελλος ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης, ἀκολοῦθησε τὸ φίλο του καὶ σὲ λίγο βροθήκε μπρῶς στὴν εἰκόνα του. Ἐκεῖ ἀφοῦ καθισήχασε κάπως ἀπὸ τὴν ταρῶχί του, ζήτησε ἀπὸ τὸ φίλο κα ἐξηγήσει.

— Αὐτὸ τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Εἶσαι τυροῦρὸ καὶ χροσῶτᾶς ἕνα μερᾶλο κερὶ τὸ βαρῶνον!...

— Ποῖον βαρῶνον;

— Τὸν Γκρῶς, τὸν ὀνομαστὸ ζωγράφου.

Ἡ εἰκόνα σας ἔχει ἔρθει χωρὶς κορνίζα!...

— Μὰ ἐγὼ τῆς εἶχα βάλει. Τὶ ἔπαθε;

— Ἀπὸ τὴν κορνίζα ποὺ τῆς ἐμπᾶσαντες σεῖς δὲν ἔβειναν παρὰ μερᾶκα σανίδια ποὺ δὲν τὰ εἶχες καθάρισε καλά κα ἔξαροφώθηκαν ἀπὸ δρόμο. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ μὴν τὴν ἐκθῶσουν. “Ο νεαρὸς Γκρῶς ὄμως ποὺ πήγε καὶ τὴν εἶδε, γύρισε κα ἔπε στὸς συνανδῶλους του, ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἐκθῶσουν, χωρὶς ἄλλο.

— Ἀδύνατον, φιλιτατε, τοῦ ἀπάντησαν οἱ ἄλλοι ζωγράφοι.

— Γιατί;

— Μὰ δὲν βλέπετε ποὺ τῆς λείπει ἡ κορνίζα;

— Τὶ σημαίνει αὐτὸ; Ἀφοῦ δὲν ἔχει κορνίζα, πρέπει νὴ τῆς βάλουμε μεῖς. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τίς καλύτερες ποὺ θὰ παρουσιᾶσουμε ἐφέτος!...

— Κι ἔτσι, συνέχισε ὁ φίλος, ἡ εἰκόνα σας ἀτόχησε τὴν ὀραία κορνίζα ποὺ βλέπετε καὶ τοποθετήθηκε στὴν τετράγωνη αἰθούσα. Αὐτὸ τὸ χροσῶτᾶς στὸν κῆρο Γκρῶς!...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης βρισκόταν στὸ ἀτελιέ τοῦ ὀνομαστὸ ζωγράφου Γκρῶς.

— Ἄ, σεῖς εἶστε ποὺ ζωγραφισάτε τὴ βάρκα τοῦ Χάρωνος; τὸν ρῶτησε ἄμεσως ὁ βαρῶνος.

— Μάλιστα, κύριε βαρῶνος.

— Πόσων χρονῶν εἶστε;

— Εἰκοστριῶν!

— Ἄσπυσε μὲ λοιπὸν, τοῦ εἶπε τότε μ’ ἐπίσημο ὄνομα ὁ Γκρῶς. Ἐρεῖς τί ἔκαμες σ’ αὐτὴ τὴν ἡλικία; “Όχι.

“Ἐ, λοιπὸν δὰ σοῦ τὸ πῶ ἔγω. Ἐκαμες, φίλε μου, ἕνα ἀριστοῦργημα. Τ’ ἀκούς; Ἐνα ἀριστοῦργημα!...

“Όταν ὁ Ντελακρουά ἔβγαινε ὕστερ’ ἀπὸ δύο ὄρες ἀπ’ τὸ ἐργαστήρι τοῦ Γκρῶς, ἦταν βέβαιος πρῶτα πὼς εἶχε κερδίσει μὴ πάντα τὴ δόξα!...